ส.ค.ส.
๒๕๓๙

สวัสดีปีใหม่...สดชื่น-แจ่มใส-เบิกบาน ด้วยการประพฤติธรรม

สื่อ...ความสงบ ๒๕๓๙

แด่.....

จาก.....

สวัสดีปีใหม่...สดชื่น-แจ่มใส-เบิกบาน
ด้วยการประพฤติธรรม

ขึ้นปีใหม่ อายุเราเพิ่มขึ้น
สติปัญญาก็ต้องเพิ่มขึ้น จิตใจต้องสูงขึ้น
ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีต้องมีมากขึ้น
เราต้องปรับปรุงแก้ไขส่วนบกพร่อง
ให้กลายเป็นส่วนที่ถูกต้องเรียบร้อย
ชีวิตจึงจะมีค่ามีราคา

✿

ปัญญานันทภิกขุ

ส.ค.ส. ๒๕๓๙

พระธรรมโกศาจารย์ (ปัญญานันทภิกขุ)

แสดง ณ โรงเรียนพุทธธรรม วัดชลประทานรังสฤษฎ์
วันอาทิตย์ที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๓๘

ญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลาย

ณ บัดนี้ถึงเวลาของการฟังปาฐกถาธรรมะ อันเป็นหลักคำสอนในทางพระพุทธศาสนาแล้ว ขอให้ทุกท่านอยู่ในอาการอันสงบ ตั้งอกตั้งใจฟังด้วยดี เพื่อให้ได้ประโยชน์อันเกิดขึ้นจากการฟังตามสมควรแก่เวลา

เวลานี้เป็นเวลาใกล้จะ**สิ้นปีเก่า** แล้ว**ปีใหม่**ก็จะมาถึง เรามีกิจกรรมประเภทหนึ่ง คือ**การส่งบัตรอำนวยพรให้กันและกัน** เรียกว่า **ส.ค.ส.**

ส.ค.ส. ก็คือ **ส่งความสุข** แต่**ความสุขที่แท้จริงเป็นอย่างไร** เรามาศึกษาทำความเข้าใจกัน

ถ้าหากว่ามีใครมาถามเราว่า **เราต้องการอะไรเป็นสิ่งสำคัญในชีวิต** ทุกคนก็คงจะตอบเป็นเสียง

เดียวกันคือตอบว่า"**ต้องการความสุข**" ไม่มีใครต้องการความทุกข์ความเดือดร้อน ทุกคนต้องการความสุขด้วยกันทั้งนั้น

แม้สัตว์เดรัจฉานถ้ามันพูดได้ ก็ต้องการเหมือนกับคน คือพูดว่า"**ฉันต้องการความสุข อย่ามารังแกฉัน อย่ามาทำให้ฉันมีความทุกข์ความเดือดร้อน**"เหมือนกัน เพราะคนกับสัตว์นั้น มีความคิดต้องการความสุขความปลอดภัยในชีวิตประจำวันเหมือนกัน

พระพุทธเจ้าท่านจึงตรัสไว้ว่า"**สัตว์ทั้งหลายกลัวความทุกข์ กลัวถูกเฆี่ยนถูกตี ถ้าเราคิดเอาตัวเราเป็นเครื่องเปรียบ ก็ควรจะไม่เบียดเบียนใคร ไม่สร้างปัญหาให้เกิดขึ้นแก่ใคร ๆ**" อยู่กันด้วยความรัก อยู่กันด้วยความปรารถนาดีต่อกัน ก็จะเป็นเครื่องช่วยให้เกิดความสุขใจสบายใจ เพราะว่าทุกคนมีความต้องการเช่นนั้น

ญาติโยมทั้งหลายที่มาวัดก็มาแสวงหาความสุขในชีวิตประจำวัน เพื่อจะได้อยู่อย่างเป็นสุข ไม่ต้องอยู่อย่างเป็นทุกข์มีความเดือดร้อน แต่ว่าทั้ง ๆ ที่

เราต้องการความสุข ความสุขมันก็ไม่ค่อยจะมาหาเรา เรายังมีความทุกข์มีความเดือดร้อนใจ มีความกังวลด้วยปัญหาต่างๆ อยู่ตลอดเวลา เหมือนๆ กันทั่วไป

คนที่ยากจนก็มีความทุกข์แบบคนจน คนที่มั่งมีก็มีความทุกข์แบบคนมั่งมี คนธรรมดาเป็นทุกข์แบบคนธรรมดา เป็นใหญ่เป็นโตมีอำนาจวาสนาได้เป็นอะไรๆ ที่โลกยกย่องว่าเป็นความเจริญในโลก เช่นว่าเป็น**นักการเมือง**ก็ได้เป็น**ผู้แทนราษฎร เขาก็มีสุขสบายใจส่วนหนึ่ง แต่ว่าอีกส่วนหนึ่งก็มีความทุกข์ความเดือดร้อนใจ**

เป็น**รัฐมนตรี** เวลาเป็นใหม่ๆ ได้เป็นก็มีความสุขใจ แต่พอเป็นแล้วถูกด่ามากเข้า ก็มีความทุกข์ เป็น**นายกรัฐมนตรี**ก็นับว่าเป็นผู้อยู่ในตำแหน่งสูงสุดฝ่ายบริหารประเทศชาติ เมื่อได้เป็นใหม่ๆ ก็มีความสุขใจ ร่าเริงยิ้มแย้มแจ่มใส แต่พอไปเป็นเข้าไม่กี่วัน ก็มีความทุกข์มีความเดือดร้อนใจมีปัญหา ถูกด่าถูกว่าจากหนังสือพิมพ์ จากที่ไหนๆ จิตใจก็ไม่ค่อยสบาย

ใครได้เป็นใหญ่เป็นโต ก็ต้องมีความลำบากใจเป็นเรื่องธรรมดาเหมือนกัน ที่ได้เป็นเช่นนั้น ก็

สวัสดีปีใหม่...สดชื่น-แจ่มใส-เบิกบาน
ด้วยการประพฤติธรรม

ธรรมมีอุปการะมาก ๒

๑. **สติ** - ความระลึกได้ ๒. **สัมปชัญญะ** - ความรู้ตัว

สติ ช่วยให้ไม่ประมาทเลินเล่อเผลอตัว

สัมปชัญญะ เตือนให้รู้สึกตัวในการประพฤติปฏิบัติในทางที่ดีที่ชอบ

ถูกต้อง ไม่เสียหาย ตั้งมั่นอยู่ในคุณงามความดี

ผู้มี **สติสัมปชัญญะ** ประจำสันดาน จะกระทำการใด

ย่อมมีความผิดพลาดน้อย ถูกต้องมาก

เป็นปัจจัยนำไปสู่ความเจริญมั่นคง

เพราะว่า**ไม่ได้มีความรู้ความเข้าใจว่า เราจะทำตัวเราให้มีความสุขความสงบได้อย่างไร**

เป็น**พระราชามหากษัตริย์**ก็มีความทุกข์ตามแบบของพระราชา คนโบราณเขาจึงว่า"**ทุกข์กษัตริย์ ทุกข์เจ้าวัด ทุกข์แม่เรือน**" คนสามคนนี่มีทุกข์ **พระมหากษัตริย์**นี่ท่านมีความทุกข์ตามแบบพระมหากษัตริย์ **สมภาร**ก็มีทุกข์ตามแบบของสมภาร **แม่เรือน**ก็มีความทุกข์ตามแบบของแม่เรือน

ทำไมเขาไม่ว่า**พ่อบ้าน**เป็นทุกข์ล่ะ เพราะพ่อบ้านไม่รับภาระเท่าใด เรื่องในบ้านนี่**แม่บ้าน**เป็นผู้รับผิดชอบทั้งหมด เรื่องกินเรื่องอยู่เรื่องเงินทอง จะใช้จะสอย ค่าน้ำค่าไฟ อะไรๆ ต่างๆ ก็มาเบิกกับแม่บ้านทั้งนั้น แม่บ้านจึงรู้ว่าเงินมีหรือไม่มี ข้าวสารมีหรือข้าวสารไม่มี **ปัญหาอะไรเกิดขึ้นในบ้าน แม่บ้านเป็นคนรู้** แล้วแม่บ้านนั้นก็ต้องเป็นคนที่กลุ้มใจ เพราะขาดแคลน หรือว่าไม่ได้ดังใจก็เป็นทุกข์

แต่พ่อบ้านนั้นออกไปนอกบ้าน ไปหาความสบายนอกบ้าน ไปกินเหล้ากินเบียร์ ไปสนุกกับเพื่อนฝูง แต่แม่บ้านต้องอยู่กับเหย้าเฝ้ากับเรือน ไม่มี

โอกาสที่จะทำเช่นนั้นสำหรับแม่บ้านสมัยก่อน แต่สมัยนี้บางคนก็ออกไปเหมือนกันไปสังคมกับเพื่อนฝูงมิตรสหาย ไปนั่งล้อมวงเล่นไพ่ ไปเล่นหวยเล่นเบอร์ หรือไปเที่ยวสนุกตามร้านสรรพสินค้า เดินดูข้าวดูของซื้อข้าวซื้อของให้สบายใจ แต่ว่าหลังจากซื้อแล้วก็กลุ้มใจอีกเพราะสตางค์ไม่ค่อยพอใช้ก็มีความทุกข์ปะปนกันอยู่ตลอดเวลาไม่ได้มีความสุขใจเสมอไป แต่ว่ามันขึ้นๆ ลงๆ คล้ายกับเดินทางไกล ขึ้นภูเขาลงลำห้วย เดินทางมีโคลนมีตม มีหิน ขรุขระตลอดทางไม่ได้ราบรื่นเรียบร้อยสะดวกสบายเสมอไป อันนี้คือ**เรื่องของชีวิต**

คนเราที่เกิดมาแล้วก็อยู่อย่างนี้ พอเริ่มรู้เดียงสา**เด็กตัวน้อยๆ มันไม่มีความทุกข์** เพราะเด็กยังไม่รู้จักคิดอะไร ไม่รู้จักรับภาระหน้าที่อะไร แต่เขารู้เพียงว่าได้กิน ได้นอน ได้เล่น **กิน-นอน-เล่น สามเรื่องเป็นสิ่งที่เขาต้องการ** พอกินอิ่มแล้วก็นอนหลับสบาย พอตื่นขึ้นมาก็ได้เล่นโน่นเล่นนี่ ก็สบายไปตามประสาเขาไม่มีความทุกข์เหมือนผู้ใหญ่

ผู้ใหญ่มีปัญหาเยอะ มีความกลุ้มใจบ่อยๆ แต่เด็กนั่นไม่มีความกลุ้มใจอะไร จะกลุ้มใจก็ต่อ

เมื่อคุณแม่จะตีนั่นแหละเขาก็เป็นทุกข์ แต่ว่าประเดี๋ยวเดียวก็หายแล้ว เล่นได้ต่อไป ยิ้มได้ต่อไป

แม้จะโกรธกับเพื่อน เขาก็ไม่ได้โกรธกันนาน ไม่ได้เอามาคิดปองร้าย หรือคิดจะไปทำร้าย โกรธที่สนามหญ้า มันก็ดับที่สนามหญ้า โกรธในสนามเด็กเล่น มันก็ดับไปในที่นั้น **ไม่มีเด็กคนใดเก็บความโกรธความเกลียดมาไว้ในใจ** เพราะเขายังไม่เป็น ยังไม่ได้เรียนเป็นเช่นนั้น จิตใจยังสงบพอสมควร ยังสะอาดอยู่ ยังสว่างอยู่ ด้วยความคิดธรรมดาๆ

แต่พอโตขึ้นหน่อย รู้จักคิดรู้จักอ่าน ก็ค่อยมีปัญหาขึ้น **คนเรามันมีปัญหา มีความทุกข์ก็เมื่อรู้จักคิด แต่ว่าคิดไม่เป็น** รู้จักคิดแต่คิดไม่เป็นก็มีความทุกข์ มีความเดือดร้อน มีปัญหาเกิดขึ้นในชีวิต

ผู้ใหญ่เรานี่ก็เป็นอย่างนั้นคิดไม่เป็น แล้วก็มีความทุกข์ **ถ้าเราคิดเป็นมันก็ไม่มีปัญหาอะไร ไม่มีความทุกข์อะไร** เราจึงมาวัดเพื่อเรียนธรรมะ อันเป็นหลักคำสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้า

อันหลักธรรมคำสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น มุ่งสอนเรื่องที่สำคัญ ก็คือเรื่องความทุกข์ และ

สวัสดีปีใหม่...สดชื่น-แจ่มใส-เบิกบาน
ด้วยการประพฤติธรรม

ธรรมคุ้มครองโลก ๒

๑. **หิริ** - ความละอายแก่ใจ ในอันจะประพฤติความชั่วทั้งปวง

๒. **โอตตัปปะ** - ความเกรงกลัวต่อบาปทุจริต
อันจะเกิดจากการประพฤติชั่วทั้งปวง

ผู้มี **หิริโอตตัปปะ** ย่อมทำให้สังคมสงบสุข
ปราศจากการเบียดเบียนซึ่งกันและกัน

การดับทุกข์ได้นั่นเอง พระองค์เคยตรัสบ่อยๆ กับภิกษุ กับคฤหัสถ์ชาวบ้าน บอกว่า "**ภิกษุทั้งหลาย เราสอนเรื่องเดียวที่สำคัญ คือเรื่องความทุกข์ และการดับทุกข์ได้**" เรื่องความทุกข์ และการดับทุกข์ได้นี่เป็นเรื่องสำคัญ ที่พระองค์สอนแก่คนทั่วไป

ทำไมจึงสอนเฉพาะเรื่องนี้ ก็เพราะว่า**เรื่องความทุกข์นี่เป็นเรื่องปัญหาชีวิต** เป็นเรื่องที่เกิดมีแก่คนทั่วไป แล้วก็ไม่รู้จักว่า**ทุกข์คืออะไร เหตุให้เกิดความทุกข์คืออะไร ทุกข์นี่แก้ได้หรือเปล่า** แล้วก็**แก้ด้วยวิธีใด** เขาไม่รู้ไม่เข้าใจ เมื่อไม่รู้ไม่เข้าใจก็มีปัญหา มีความกลุ้มใจในเรื่องนั้นๆ ชีวิตตกต่ำลำบาก

พระผู้มีพระภาคออกไปบวช ก็เพื่อศึกษาค้นคว้าในเรื่องนี้ เพราะ**พระองค์เห็นความทุกข์ของชาวโลก** แล้วก็มาทรงคิดว่า**จะช่วยเขาอย่างไร** ให้คลายจากความทุกข์ความเดือดร้อนในชีวิตประจำวัน

พระองค์คิดด้วยปัญญา เห็นความทุกข์ของชาวบ้านชาวเมือง ก็คิดว่าจะช่วยเขาให้หายจากความทุกข์ความเดือดร้อน เหมือนกับว่าเวลานี้...แต่ว่าน้ำเริ่มลดลงไปแล้ว... ตอนน้ำท่วมจังหวัดภาค

กลางของประเทศไทยจำนวนมากมาย **คนที่เห็นความทุกข์ของคนที่ถูกน้ำท่วม ก็ไปช่วยเหลือให้พ้นจากความทุกข์ ความเดือดร้อน**

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ซึ่งเป็นที่พึ่งของพวกเราชาวไทยทุกถ้วนหน้า **ท่านเห็นความทุกข์ของประชาชน ในเรื่องเกี่ยวกับน้ำท่วม ทรงคิดแผนการว่าจะทำอย่างไร** ให้น้ำมันลดอย่างไร เพราะฉะนั้นทุกวันเวลาที่เสด็จไปบำเพ็ญพระราชกุศลในงานพระบรมศพพระราชมารดา หรือ**"สมเด็จย่า"** ในหลวงก็เอาแฟ้มไปด้วย ไปถึงก็วางไว้ที่โต๊ะ ที่เขาจัดไว้แล้วก็ไปบำเพ็ญกิจที่เป็นกุศล ด้วยวิธีการต่างๆ

เสร็จจากกิจที่เป็นกุศลนั้นแล้ว ก็เข้าไปหาพวกที่มีหน้าที่เกี่ยวกับการช่วยเหลือบรรเทาทุกข์แก่ประชาชน เช่น ผู้ว่ากทม. นายกรัฐมนตรี อธิบดีกรมชลประทาน และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง เอาแฟ้มออกมาแล้วก็หยิบแผนที่ออกมากาง กางแล้วก็ชี้ว่า**ควรทำอย่างนั้น ควรทำอย่างนี้** ควรลอกคลองนั้น ควรสูบน้ำที่นั่น อะไรต่างๆ แสดงให้เห็นว่า **พระองค์ทรงครุ่นคิดอยู่ด้วยเรื่องนี้ตลอดเวลา** แม้อยู่ในวังท่านก็

ทรงคิดวางแผนเรื่องนี้ และเมื่อวางแผนแล้วก็เอามาบอกให้เจ้าหน้าที่ไปปฏิบัติตามแผนที่พระองค์วางไว้

พระองค์เป็นห่วงเป็นใยต่อความทุกข์ยากของประชาชน จึงได้ทรงกระทำทุกอย่าง เพื่อช่วยเหลือชาวบ้านชาวเมือง ให้คลายจากความทุกข์ความเดือดร้อนใจ อันนี้คือน้ำพระทัยขององค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวผู้เต็มเปี่ยมไปด้วยพระกรุณาคุณต่อประชาชนทุกถ้วนหน้า

ชาวเราทั้งหลายควรจะได้ปลื้มใจในพระจริยาวัตรอันดีงามของพระองค์ แล้วช่วยกันดำเนินตามรอยพระบาทของพระองค์ต่อไป เพื่อช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของชาวเราทั้งหลายท่านหนีออกจากวังไปอยู่ในป่า ความจริงอยู่ในวังก็สบายแล้ว มีความสะดวกสบายทุกประการ ต้องการอะไรก็ได้ดังใจ คำว่า"**ไม่มี**"นี่ไม่เคยได้ยิน "**ไม่ได้**"ก็ไม่เคยได้ยิน ทรงต้องการสิ่งใด ก็ต้องมีสิ่งนั้นอยู่ตลอดเวลา แต่ว่าใน**ความมีความเป็น ความสุขความสบาย**นั่นแหละ พระองค์ทรงมองเห็น**ความทุกข์**จากสิ่งนั้น เรียกว่า**เห็นทุกข์จากความสุข**นั่นเอง

สวัสดีปีใหม่...สดชื่น-แจ่มใส-เบิกบาน
ด้วยการประพฤติธรรม

ธรรมทำให้งาม ๒

๑. ขันติ - ความอดทน

อดทนต่อความทุกข์ยากลำบากตรากตรำ อดทนต่อความเจ็บแค้น
อดได้ทนได้เพื่อบรรลุความดีงามและความมุ่งหมายอันชอบ

๒. โสรัจจะ - ความเสงี่ยม

อัธยาศัยงาม รักความประณีตหมดจดเรียบร้อยงดงาม

ผู้มี **ขันติโสรัจจะ** ประหนึ่งมีอาภรณ์ประดับใจ
ทำให้ใจงาม ย่อมทำให้ได้รับการยกย่องสรรเสริญในที่ทั่วๆ ไป

มองเห็นความทุกข์ซึ่งเป็นเรื่องลึก ซ่อนอยู่ภายในความสุขนั้นๆ

คนเราถ้าไม่เห็นความทุกข์ในความสุข ก็จะเมาความสุข หลงใหลในความสุข เพลิดเพลินสนุกสนานอยู่ในความสุข แล้วผลที่สุดเราก็ได้รับความทุกข์ ความเดือดร้อน

แต่**เจ้าชายสิทธัตถะ**ซึ่งต่อมาได้กลายเป็น**พระพุทธเจ้า**นั้น ท่านไม่ได้เห็นความสุขเพียงอย่างเดียว แต่ท่านมองทะลุลงไป **มองความสุขทะลุลงไปเห็นความทุกข์ที่ซ่อนอยู่ในความสุขนั้น** ว่ามีอะไรบ้างเป็นอย่างไร **คนที่มองเห็นความทุกข์ในความสุขนั้นเป็นคนฉลาด** ตามีแวว เรียกว่า**เห็นอะไรลึก เห็นอะไรไกล** แล้วก็ไม่ใช่เห็นแต่เพียงอย่างเดียว ได้ทรงกระทำเพื่อแก้ไขปัญหาเหล่านั้น ด้วยการออกไปบวชไปอยู่ในป่า นอนบนดินบนทราย อยู่ใต้ต้นไม้เสวยอาหารที่ได้มาจากบ้านคนยากคนจนแถวนั้น แล้วก็อยู่อย่างคิดค้นในเรื่องปัญหาชีวิต **กินอยู่อย่างง่าย ๆ แต่ว่ามีการกระทำอย่างสูงส่ง** เข้าแบบที่เขาเรียกว่า **"กินอยู่อย่างต่ำ กระทำอย่างสูง"**

อันนี้เป็นข้อปฏิบัติของพระพุทธเจ้า **ท่านเป็นอยู่อย่างต่ำ แต่กระทำอย่างสูง** คือกินอยู่อย่างง่ายๆ นุ่งผ้าธรรมดา ผ้าเก่าๆ ขาดๆ ก็นุ่งได้ ผ้าอะไรก็นุ่งได้ เพื่อปกปิดความละอาย ป้องกันความร้อน ป้องกันความหนาว กันเหลือบกันยุง ไม่ให้มาขบกัดร่างกาย แต่ว่า**จิตของพระองค์ทำงานลงลึกซึ้งมาก คิดค้นให้ถึงรากถึงแก่น ของตัวความทุกข์ ความเดือดร้อนใจ ว่ามันเกิดมาจากอะไร มันมาอย่างไร**

แต่ว่า**ในเบื้องต้น ก็ทรงกระทำการผิดพลาดบ่อยๆ เหมือนกัน** ผิดพลาดก็เพราะว่า ไปเชื่อระบบเก่าๆ ที่เขาเคยมีมาก่อน **ระบบเก่าๆ นั้นคือการทรมานร่างกายให้ลำบาก** เขาเรียกว่า"**ทุกกรกิริยา**"

ทุกกรกิริยาคือการทำตนให้ลำบาก ด้วยการทรมานตนด้วยวิธีการต่างๆ เพื่อให้จิตมันจะได้เห็นความทุกข์ แล้วจะได้หลุดพ้นไป

แต่ว่า**เมื่อทรงกระทำไปแล้ว ก็เห็นว่าไม่ได้ผล** ไม่ได้ประโยชน์เสียเวลาไปเปล่าๆ เหนื่อยเปล่าๆ จึงทรงเปลี่ยนวิธีการมาค้นหาในแนวใหม่ด้วยพระองค์เอง ไม่เชื่อแบบเก่าแล้ว ไม่ทำการแบบเก่าแล้ว แต่ก็ได้

ทดสอบด้วยพระองค์เอง เผื่อว่าเวลาไปสอนใครเขาจะโต้แย้ง โต้ขึ้นมาว่าท่านว่าสิ่งนั้นไม่ดี ท่านได้กระทำหรือยัง พระองค์ก็จะตอบได้ง่ายว่า"**โอ๊ย..ฉันทำมาแล้ว ทดลองมาแล้ว ทำมาตั้งหลายปีแล้วในเรื่องนั้น ๆ แต่มันไม่ได้ช่วยให้เราพ้นจากความทุกข์ความเดือดร้อนอะไร**"

คำพูดของพระองค์ก็มีน้ำหนัก เพราะได้ปฏิบัติด้วยพระองค์เองแล้ว คนฟังก็จะเชื่อ เพราะได้บอกว่า **ฉันทำมาแล้ว แต่ว่าไม่ได้ประโยชน์อะไร จึงเลิกจากการกระทำนั้น** แล้วหันมากระทำในแนวใหม่ สำเร็จประโยชน์คือพ้นจากความทุกข์อย่างแท้จริง แล้วก็นำแนวทางที่ค้นพบใหม่นั้นแหละมาประกาศแก่ชาวโลก ให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ เป็นหลักธรรมที่เป็นประโยชน์แก่ชาวโลกมาก

อันนี้คือ**ผลของการเสียสละ ผลของการทำจริงในการศึกษาค้นคว้า** และเมื่อได้แล้วก็ไม่รับประโยชน์แต่เพียงผู้เดียว **ไม่หาความสุขแต่ลำพังพระองค์** ได้**ทรงเผยแผ่ความสุขนั้นไปยังบุคคลอื่นที่เขาต้องการทางดับทุกข์** ก็ทรง**ชี้ทางให้** เหมือนที่เด็ก

สวัสดีปีใหม่...สดชื่น-แจ่มใส-เบิกบาน
ด้วยการประพฤติธรรม

คุณธรรมที่นำสู่ความสำเร็จ (อิทธิบาท ๔)

๑. **ฉันทะ** - ความพอใจ ใฝ่ใจรักจะทำสิ่งนั้นอยู่เสมอ

๒. **วิริยะ** - ความเพียร ขยันหมั่นประกอบสิ่งนั้นด้วยความพยายาม เข้มแข็ง อดทน เอาธุระไม่ท้อถอย

๓. **จิตตะ** - ความคิด คือ ตั้งจิตรับรู้ในสิ่งที่ทำและทำสิ่งนั้นด้วยความคิด เอาจิตฝักใฝ่ ไม่ปล่อยใจให้ฟุ้งซ่านเลื่อนลอยไป

๔. **วิมังสา** - ความไตร่ตรอง หรือทดลอง คือ หมั่นใช้ปัญญาใคร่ครวญ ตรวจตราหาเหตุผลและตรวจสอบข้อยิ่งหย่อนในสิ่งที่ทำนั้น มีการวางแผน วัดผล คิดค้นวิธีแก้ไขปรับปรุง เป็นต้น

สวดมนต์ในโรงเรียนว่า"**ชี้ทางบรรเทาทุกข์ ชี้สุขเกษมศานต์ ชี้ทางพระนฤพาน อันพ้นโศกวิโยคภัย**" พระองค์ได้ทรงกระทำอย่างนั้น ผลงานที่พระองค์ได้ทรงกระทำไว้ จึงเป็นประโยชน์เป็นความสุขแก่พวกเราทั้งหลาย มาจนกระทั่งบัดนี้

แต่ว่าก็**มีคนมิใช่น้อยที่ไม่ได้สนใจในธรรมะอันเป็นคำสอนของพระองค์** เป็นแนวทางที่ถูกที่ชอบ เป็นแนวทางที่เที่ยงตรงไปสู่ความดับทุกข์แต่เขาไม่ค่อยสนใจ ไม่ค่อยเอามาใช้ในชีวิตประจำวัน เพราะเขาไม่เข้าใจเรื่องชีวิตถูกต้อง

เขาเข้าใจว่าความสุขที่เขาต้องการนั้น คือเป็นเรื่องที่ได้ดังที่ต้องการ เช่นอยากจะได้**เห็นรูป**ก็ได้เห็น เขาถือว่าเป็นความสุข อยากได้**ฟังเสียง**เพลงก็ได้ฟัง ถือว่าเป็นความสุข ได้**ดมกลิ่น**อย่างนั้น ก็ถือว่าเป็นความสุข ได้**ชิมรส**อาหารอย่างนั้น เขาก็ถือว่าเป็นความสุข**ได้จับต้อง**สิ่งนั้นสิ่งนี้ก็ถือว่าเป็นความสุข **เขาพอใจในสิ่งนั้นมันก็เป็นความสุขแบบหนึ่งเหมือนกัน** แต่ว่าเป็น**ความสุขที่เจือปนด้วยเครื่องล่อใจ จูงใจ** เรียกภาษาธรรมะว่า"**อามิสสุข**"

อามิสก็คือเครื่องล่อใจจูงใจ ทำให้เราเกิดความสบายใจ สบายใจเพราะตาได้เห็นรูป หูได้ยินเสียง จมูกได้กลิ่น ลิ้นได้รส กายได้ถูกต้องสิ่งนั้นสิ่งนี้ตามที่เราต้องการ ต้องการอะไรก็ได้ดังใจ ก็ถือว่า**เป็นความสุขอย่างหนึ่ง แต่ว่ามันสุขจริงหรือ** ลองพิจารณาสักเล็กน้อย ถ้าเราพิจารณาให้ลึกซึ้งจะเห็นว่ามันเป็น**ความสุขชั่วครั้งชั่วคราว** ชั่วประเดี๋ยวประด๋าวไม่ถาวรอะไร

เพราะฉะนั้นเวลาเจ้าชายสิทธัตถะออกบวช มีเทวดามาบอกว่า..**อย่าไปบวชเลย อีกเจ็ดวัน ท่านจะได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ผู้ยิ่งใหญ่ในโลกแล้วจะไปบวชทำไม..** ท่านกลับตอบแก่พญามารนั้นว่า

"ความสุขสุดเร็วหาย ประดุจสายฟ้าแลบแสงไยเราจะแสวง ความสุขอันท่านพรรณนา"

ได้โต้ตอบกับพญามารที่มาคัดค้านไม่ให้ออกบวชว่า **ความสุขแบบของท่านน่ะเหมือนฟ้าแลบ** เราเคยเห็นฟ้าแลบแปร๊บหายไป แปร๊บหายไป หน้าฝนมันแลบบ่อยๆ แล้วมันก็หายไป

ความสุขที่เกิดจากเครื่องล่อใจจากอามิสที่เราจะ

ได้รับ **สุขทางตา สุขทางหู สุขทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย ทางใจ มันก็เหมือนกับฟ้าแลบแปร๊บ แล้วก็หายไป** เมื่อมันเป็นอย่างนั้น **เราจะไปแสวงหาความสุขนั้นเพื่ออะไร เราไม่เอาความสุขอย่างนั้น แต่เราจะไปหาความสุขที่ถาวรกว่านั้นยั่งยืนกว่านั้น** เป็นสิ่งที่พระองค์ต้องการ ให้มันเป็น**ความสุขถาวร** เรียกว่า"**นิรามิสสุข**"

นิรามิสก็คือ**ไม่มีเครื่องล่อ ไม่มีเครื่องจูงใจ** แต่ว่าคนเราโดยทั่วๆไปนั้น มักจะสนใจใน**ความสุขที่มีเครื่องล่อ** หรือเรียกว่าเป็น**รูปธรรม** เช่น **รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส** ที่ผ่านเข้ามาทาง**ตา** ทาง**หู** ทาง**จมูก** ทาง**ลิ้น** ทาง**กาย** หรือว่าเกิดขึ้นใน**ใจ** เพราะอาศัยวัตถุเป็นเครื่องล่อ อาศัยวัตถุเป็นฐานรองรับความคิดความนึก แล้วก็หลงใหลเพลิดเพลินในสิ่งเหล่านั้น

คนที่เพลิดเพลินในรูปก็ติดในรูป แต่ว่ารูปนั้นมันไม่เที่ยง มันมีความเปลี่ยนแปลง **เมื่อมันเปลี่ยนแปลงไปเราก็เป็นทุกข์** เป็นทุกข์เพราะรูปที่เปลี่ยนแปลง

เสียงมันก็เปลี่ยนแปลงได้ เพราะ**เสียงมันก็ไม่ใช่ของจริง ของแท้อะไร มันเกิดก็เพราะว่า สิ่งสอง**

สวัสดีปีใหม่...สดชื่น-แจ่มใส-เบิกบาน
ด้วยการประพฤติธรรม

ธรรมสำหรับการครองเรือน (ฆราวาสธรรม ๔)

๑. สัจจะ - ความจริง, ซื่อตรง ซื่อสัตย์ จริงใจ พูดจริง ทำจริง

๒. ทมะ - การฝึกฝน, การข่มใจ ฝึกนิสัย ปรับตัว, รู้จักควบคุมจิตใจ ฝึกหัดดัดนิสัย แก้ไขข้อบกพร่อง ปรับปรุงตนให้เจริญก้าวหน้าด้วยสติปัญญา

๓. ขันติ - ความอดทน, ตั้งหน้าทำหน้าที่การงานด้วยความขยันหมั่นเพียร เข้มแข็ง ทนทาน ไม่หวั่นไหว มั่นในจุดหมาย ไม่ท้อถอย

๔. จาคะ - ความเสียสละ, สละกิเลส สละความสุขสบายและผลประโยชน์ส่วนตนได้ ใจกว้าง พร้อมจะรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น พร้อมที่จะช่วยเหลือ ไม่เห็นแก่ตัว

สิ่งกระทบกัน เช่นว่า**เสียงเพลง**มันเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อมีอะไรๆ ทำให้เกิดเสียง เช่น **เสียงพิณ** มันเกิดเพราะเราไปดีดมันเข้า พอดีดมันก็เกิดเสียงขึ้นมา **เสียงแตร** ก็เพราะมีคนเป่ามันจึงเกิดเสียงขึ้นมา **เสียงตะโพน เสียงกลอง**เกิดขึ้นเพราะมีคนตี ถ้าไม่มีคนตีมันก็ไม่มีเสียง กลองวางอยู่เฉยๆ มันดังไม่ได้ **ปี่ พิณพาทย์** วางอยู่เฉยๆ ไม่มีเสียงอะไร แต่เสียงมันเกิดเพราะมีสิ่งอื่นมากระทบ เช่น**ระนาด**ก็มีไม้มาตี หน่องแหน่งๆ ขึ้นมา มันก็ดัง มันดังแล้วมันก็หายไป พอยกไม้มันก็หายไป พอถูกไม้มันก็ดังเป็นเสียงขึ้นมา

อันนี้คิดให้ดี เราก็จะมองเห็นว่า **โอ้.. มันไม่ใช่ของแท้**...มันแปลี่ยนแปลง **มันเกิดขึ้นเพราะมีการปรุงแต่ง** แล้วพอหมดเครื่องปรุงแต่งมันก็ดับหายไป

แม้**รสอาหาร**ที่เรารับประทาน เรารับประทานอาหารบางอย่างอร่อย แต่บางอย่างไม่อร่อย **ความอร่อยของรสอาหารนั้นเกิดจากการปรุงแต่ง** เพราะอาหารที่เรารับประทานเช่นว่า แกงนี้แกงนั้น แกงนี้มีรสอย่างนั้นอย่างนี้ **เวลาเรารับประทานอาหารเราได้รับรสอย่างที่เราพอใจ ถูกปาก ก็กินใหญ่เลย กิน**

เพลินไป กินเอามาก เกินอิ่มไปก็มี นี่เพราะว่าเราติดในรสอาหารนั้น ไม่ได้ใช้ปัญญาพิจารณาให้รู้ว่ารสมันเกิดขึ้นได้อย่างไร พอติดรสอาหารก็มีความทุกข์

ที่เขาเล่าไว้ในนิทานชาดกว่า พระเจ้าแผ่นดินไปประพาสป่า ได้เห็นวัวเขาเรียกว่า**วัวกระทิง** ตัวมันใหญ่มีเขาสวยงาม อ้วนท้วนดี เพราะว่าอยู่ในป่าที่มีหญ้าสมบูรณ์ วัวตัวนั้นก็อ้วน พระราชาก็บอกว่า **เราอยากได้วัวตัวนั้นไปเลี้ยงไว้ในวัง จะไปเอาอย่างไร** พวกอำมาตย์ข้าราชบริพารทั้งหลายก็บอกว่า**มันเป็นวัวป่ามันเปลี่ยว มันว่องไว จะไปเอามันได้อย่างไร**

แต่ว่า**ปุโรหิต** คือคนที่มีปัญญา เป็นที่ปรึกษาของพระเจ้าแผ่นดินก็บอกว่า **ไม่เป็นไรพ่ะย่ะค่ะ ข้าพระองค์จะจัดการเอาวัวตัวนั้นมาถวายพระองค์ได้** พระราชาก็ถามว่า **เธอต้องการอะไรบ้าง** ปุโรหิตนั้นก็บอกว่า **ต้องการน้ำผึ้งหลายปี๊บ**

ต้องใช้น้ำผึ้ง เอาไปทำอะไร คือว่าเอาเสื่อลำแพนมาทำเป็นทางกว้างไป แล้วก็แคบเข้าๆ เหมือนกับ**ซ่อน**ที่เขาเอาไปดักปลา เรียกว่า"**ซ่อน**"ที่เขาเอาไปดักปลา ปากมันกว้าง แต่ข้างหลังมันเล็ก ปลาก็มาติด

เข้าไปในนั้นแล้วก็ออกไม่ได้ เพราะมีที่กั้นไว้ นี่ก็ทำอย่างนั้น **เอาน้ำผึ้งไปเที่ยวโปรยไว้ตามยอดหญ้า** เพราะว่าวัวกระทิงนั้นชอบกินหญ้า เขาไปโปรยไว้ในบริเวณนั้น **วัวกระทิงกินหญ้าก็เห็นว่าหญ้านี้มันไม่เหมือนหญ้าตรงไหน เพราะว่ามันหวาน หญ้ารสหวานวัวก็ติดใจ** ค่อยๆ โปรยหว่านเข้ามา หว่านเข้ามา จนกระทั่งถึงปากช่อง แล้วหว่านให้กินเข้าไปในทางที่เขาดักไว้ เข้าไปกินตามเข้าไปๆ พอถึงทางแคบก็เอาไม้กั้นแล้วก็จับกระทิงนั้นได้เอาไปถวายพระราชา

กระทิงนั้นถูกจับได้เพราะอะไร เพราะไปติดหญ้า ติดน้ำหวานที่เขาเอาไปโปรยที่หญ้า เขาเรียกว่า **ตายเพราะกิน**

คนเรานี่มันตายเพราะกินกันเยอะแยะ กินเพลินไปจนตาย...ชาวปากน้ำ สาขลา นาเกลือ มาเล่าให้ฟังว่า เขามีงานทำศพ ในงานศพนั้นเขาไม่เลี้ยงของมึนเมา ไม่เลี้ยงเหล้าเลี้ยงเบียร์ แต่คนที่มาเผาศพไปกินเบียร์ที่ร้านหน้าวัด กินเข้าไปหลายกระป๋อง เลี้ยงกันสองคน คนหนึ่งเป็นพี่คนหนึ่งเป็นน้อง พี่ก็ถามว่า..**น้องดื่มหลายกระป๋องแล้วนะขับเรือได้หรือ**

สวัสดีปีใหม่...สดชื่น-แจ่มใส-เบิกบาน
ด้วยการประพฤติธรรม

ธรรมประจำใจอันประเสริฐ (พรหมวิหาร ๔)

๑. **เมตตา** - ความรัก ปรารถนาดี อยากให้เขามีความสุข
มีจิตอันแผ่ไมตรีและคิดทำประโยชน์แก่มนุษย์สัตว์ทั่วหน้า

๒. **กรุณา** - ความสงสาร คิดช่วยให้พ้นทุกข์
ใฝ่ใจในอันจะปลดเปลื้องความทุกข์ของปวงสัตว์

๓. **มุทิตา** - ความยินดี ในเมื่อผู้อื่นอยู่ดีมีสุข
มีจิตใจผ่องใสบันเทิง พลอยยินดีเมื่อเขาได้ดีมีสุข เจริญงอกงามยิ่งขึ้นไป

๔. **อุเบกขา** - ความวางใจเป็นกลางด้วยปัญญา
มีจิตเรียบตรง ไม่เอนเอียงด้วยรักและชัง

"โอ๊ย..ขับเรือได้ ไม่เป็นไร" มักจะอวดอย่างนั้น **คนเมาแล้วมักจะอวดตัวว่าไม่เป็นไร** แล้วก็ขับเรือ เรือหางลำสั้นๆ กระโดด..เวลานั่งเรือหางแล้วเจ็บในอก มันกระเทือน มันกระโดด..

มาถึงปากน้ำ มันเป็นสามแยก คลองนี้วิ่งไป เรืออีกพวกหนึ่งมาเร็วเหมือนกันมาถึงก็เจอกัน **ชนกันตายไปห้าคน** สองคนอยู่ในเรือลำนี้ ลำคนกินเบียร์ สามคนอยู่ในเรือลำนั้น แล้วก็ชนกันจมน้ำตาย ก็งมศพขึ้นมาได้ **คนที่กินเบียร์เมาถูกหางเสือเรือตำเข้าไปในหลัง ทะลุหน้าอกเลย** ชนกันแล้วมันตำตาย **ตายเพราะกิน ตายเพราะกินเบียร์** พอกินเข้าแล้วกินมากๆ **ไม่รู้จักประมาณในการกิน**

พระท่านสอนว่า **"มัตตัญญุตา สทา สาธุ"** แปลว่า **รู้จักประมาณทำให้สำเร็จประโยชน์** สำเร็จประโยชน์คือว่าไม่เสียหาย เพราะรู้จักประมาณ

ถ้าเราดื่มเบียร์รู้จักประมาณก็ไม่เสียหาย ดื่มเหล้าสักนิดหนึ่งก็ไม่เสียหาย แต่ว่า**มันหยุดไม่ได้** พอดื่มแล้วมันเมา เมาแล้วมันอยาก **อยากกินอีกๆ กินจนตาย**อย่างนี้มันก็มี **ไม่รู้จักประมาณ ติดในรส**

อาหาร แล้วก็ถึงแก่ความตาย

แม้**พระฤาษี**อยู่ในป่า บำเพ็ญเพียรภาวนาจนเก่ง เรียกว่าเก่งคนหนึ่ง เอาเท้าเกี่ยวกับกิ่งไม้ห้อยหัวอยู่ ห้อยหัวไม่ลืมตาดูใครทั้งนั้น **พระราชาอยากได้พระฤาษีตนนั้นเข้ามาประกอบพิธี** เขาเรียกว่า"**ยัญญกรรม**" คือ**พิธีบูชายัญ** ต้องเอาฤาษีผู้มีตบะ เอามาเป็นผู้กระทำพิธียัญญกรรม แต่ว่า**ฤาษีแกมาไม่ได้**เพราะแกไม่ลืมตาดู แกไม่มา พระราชาก็จนปัญญา ไม่รู้จะทำอย่างไร ก็เลยประกาศให้คนทั้งหลายทราบว่า**ใครมีความสามารถจะไปเอาฤาษีมาให้ได้**

ก็มี**ผู้หญิงคนหนึ่งอาสาว่าจะเอาฤาษีมาให้ได้** จะทำอย่างไร ผู้หญิงนั้นบอกว่า**ให้ไปสร้างพลับพลาที่พักใกล้ ๆ กับฤาษีห้อยหัว แล้วในพลับพลานั้นต้องมีของดี ๆ เครื่องปูลาดก็ต้องดี อาหารก็ต้องดี ต้องอบด้วยกลิ่นหอม ๆ เพื่อให้สบายใจ**

นางก็ไปอยู่ที่นั่น ตื่นแต่เช้า อาบน้ำแต่งตัว **เอาเครื่องหอมมาพรมทั้งตัวเลย พรมให้หอม แล้วก็เดินเฉียดฤาษี** ฤาษีปิดตา แต่จมูกมันปิดไม่ได้ ถ้าปิดจมูก..ก็ไม่หายใจ..ก็ตาย ทีนี้นางมีกลิ่นกาย ทาเครื่อง

ประทินผิวหอม.. เดินเฉียดไป.. หอมฉุย..เฉียดมา..หอม **ทำอย่างนั้นทุกวัน ๆ ฤาษีก็ไม่ลืมตา ไม่ลืมตาดู ต้องหาวิธีใหม่ ให้ได้กลิ่นแล้วต้องให้ได้รสด้วย**

ให้ได้รสจะทำยังไง **เอาน้ำผึ้งใส่ฝ่ามือไป พอเข้าไปใกล้ฤาษี ก็เอาฝ่ามือชุบน้ำผึ้งเช็ดปากฤาษี**

ฤาษีห้อยหัวปากแห้ง **พอน้ำผึ้งเช็ดปาก ปากเลยเปียก ฤาษีก็เลีย** ทำอย่างนั้นทุกวันๆ **เฮ้ย!..น้ำผึ้งมาจากไหน ใครเอามาปาด** ลืมตาดู **พอลืมตาก็เจอรูปที่น่ารัก** เพราะผู้หญิงคนนั้นแกแต่งตัวชุดวันเกิด แกไม่ได้สวมใส่เสื้อผ้าอะไร **พอฤาษีลืมตาก็ได้เห็น** เพราะอยู่ในระดับสายตาพอดี เลย**ฤาษีฌานเสื่อม** กระโดดลงจากกิ่งไม้

นางนั้นก็พาไปที่พลับพลาที่พัก ให้กินอาหารอย่างดี อาบน้ำอาบท่าให้แต่งตัวให้ เรียกว่านวดฟั้นคั้นบาทา **ฤาษีก็ตายใจ นางนั้นก็เอาฤาษีเข้าวังได้**

นี่สำคัญ...**พระสงฆ์องค์เจ้าเราที่เก่ง ๆ เรียกว่าเก่ง ๆ เป็นอาจารย์ภาวนาเก่ง ๆ ถูกเขาเอาน้ำผึ้งป้ายปากตายไปหลายองค์แล้ว**

อันนี้เพราะว่า**ไม่สำรวม..ไม่มั่นคง** เปลี่ยนใจ

สวัสดีปีใหม่...สดชื่น-แจ่มใส-เบิกบาน
ด้วยการประพฤติธรรม

ธรรมยึดเหนี่ยวใจบุคคลและประสานหมู่ชนไว้ในสามัคคี
(สังคหวัตถุ ๔)

๑. ทาน - การให้ คือ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เสียสละ แบ่งปัน
ช่วยเหลือกันด้วยสิ่งของตลอดถึงให้ความรู้และแนะนำสั่งสอน

๒. ปิยวาจา - วาจาเป็นที่รัก ดูดดื่มน้ำใจ ซาบซึ้งใจ
กล่าวคำสุภาพไพเราะอ่อนหวานสมานสามัคคี ให้เกิดไมตรีรักใคร่นับถือ

๓. อัตถจริยา - การประพฤติประโยชน์
คือ ขวนขวายช่วยเหลือกิจการ บำเพ็ญสาธารณประโยชน์

๔. สมานัตตตา - ความมีตนเสมอ คือ ทำตนเสมอต้นเสมอปลาย
ปฏิบัติสม่ำเสมอในชนทั้งหลาย เสมอในสุขทุกข์โดยร่วมรับรู้ร่วมแก้ไข

เพราะไปติด **กลิ่นเข้าจมูก รสน้ำผึ้งป้ายปาก** เลยตกไปนี่มันเป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้น**เครื่องล่อเครื่องจูงใจเป็นสิ่งสำคัญ** สมัยนี้เขาใช้วิธีการเรียกว่า**โฆษณา**

การโฆษณาทางโทรทัศน์ วิทยุก็โฆษณาแต่ว่าไม่เก่ง เพราะได้ยินแต่เสียงไม่เห็นภาพ แต่**การโฆษณาทางโทรทัศน์นี่เห็นภาพได้ยินเสียง** จะขายของอะไรก็เป็นภาพออกมา ให้คนได้เห็น ก็เกิดความอยากจะซื้อ แล้วก็ไปซื้อกันมากมายก่ายกอง นี่อาศัย"**จิตวิทยา**" รู้ว่า**คนเรานี่มันมีความต้องการและไม่รู้จักบังคับตนเองให้หยุดความต้องการ ก็เลยต้องยั่วด้วยการโฆษณา** ให้คนได้เห็นภาพ ได้ยินเสียง ก็เกิดความอยาก ต้องไปซื้อ เขาก็ได้กำไร

โลกมันก็อยู่อย่างนี้ ทีนี้**เราอยู่ในโลกก็ต้องรู้ว่านี้มันเป็นโฆษณาชวนเชื่อ อย่าไปหลงใหล อย่าไปเพลิดเพลินกับสิ่งเหล่านั้น**

วิธีทำให้คนหลงมันมากเวลานี้เช่นการ**ขายพระ**เรียกว่า**พระเครื่อง ของขลัง** โฆษณากันตามหน้าหนังสือพิมพ์ คนได้อ่านก็พอใจ เพราะเขาโฆษณาว่าอย่างนั้น ว่าอย่างนี้ **อยู่ยงคงกระพัน ฟันไม่เข้า ยิง**

ไม่เข้า..อะไรต่างๆ คนนั้นก็นึกว่า**เอามาไว้ป้องกันตัว** ความจริง**ของดีที่จะป้องกันตัวก็มีอยู่แล้ว คือพระธรรม**นั่นเอง เอาพระธรรมป้องกันดีกว่า ไปเอาเครื่องรางมาป้องกัน เพราะเครื่องรางนั้นไม่แน่นอน เชื่อไม่ค่อยได้ แต่ธรรมะช่วยได้ แต่**เขาไม่เข้าใจเพราะการโฆษณาธรรมะนี่มันน้อย** ไม่ได้โฆษณาให้คนได้เห็น**ประโยชน์ของธรรมะ**อย่างแท้จริง

โทรทัศน์ก็ไม่มีโอกาสจะเข้าไปโฆษณาเท่าใด เพราะโทรทัศน์เขาต้องการเงินเหมือนกัน **พระไปพูดก็ให้เวลานิด ๆ หน่อย ๆ** ไปโฆษณาไม่ค่อยจะได้สาระเท่าไร **ธรรมะก็เลยต้องถอยกรูดไปเข้าไปในมุม... ถูกชก** เรียกว่า**ธรรมะถูกชกจนเข้ามุมเลย** พอเข้ามุมแล้วมันชกเอาๆ **ธรรมะเกือบจะแย่อยู่แล้วเวลานี้ วัตถุนิยมมันชกเอาธรรมะแย่ไปตาม ๆ กัน**

ทีนี้ถ้าเราทั้งหลายเห็น**คุณค่าของพระธรรม** ไม่ยอมให้ธรรมะถูกชกอย่างนั้น**เราก็หันเข้ามาศึกษาธรรมะให้เข้าใจ เอาหลักธรรมะไปปฏิบัติเป็นเครื่องมือเป็นเกราะป้องกันตัว** ไม่ให้เราต้องถูกชกถูกน็อคด้วยวัตถุนิยม จึงจะเอาตัวรอดได้

อันนี้ก็เป็นเรื่องที่น่าคิดเหมือนกันโยมเอาไปคิดดู เพราะว่าในสังคมปัจจุบันนี้**ความเจริญทางด้านวัตถุมีมาก มีมากจนล้น** เจริญเหลือเกิน แล้ว**ความเจริญทางวัตถุนั้นแหละเป็นเครื่องยั่วใจ จูงใจให้คนมีความกำหนัด มีความขัดเคือง มีความลุ่มหลง มีความมัวเมาในสิ่งเหล่านั้นด้วยประการต่าง ๆ** ปัญหาจึงเกิดมากขึ้นจนกระทั่งลำบาก

ตัวอย่างเช่นว่า **คนไปลงทุนเล่นหุ้น** คุณพ่อคุณแม่พยายามสร้างเนื้อสร้างตัวสร้างบริษัทให้เจริญก้าวหน้าร่ำรวย ลูกเต้าก็พลอยร่ำรวยไปด้วย นั่งรถเบ๊นซ์มีบ้านหลังใหญ่แล้วก็มีเงินมาก ๆ ก็นึกสนุกขึ้นมา **อยากจะได้กำไรมาก ๆ ก็เลยไปซื้อหุ้น**

เวลานี้หุ้นมันตก ตั้งแต่รัฐบาลนี้ขึ้นครองบ้านครองเมืองหุ้นมันตก ตกอย่างน่ากลัว..ตกมาก ทีนี้**คนไปซื้อไว้ มันขาดทุนหมดเนื้อหมดตัว** ต้องเอาบ้านไปจำนำ เอารถไปจำนองอะไรต่าง ๆ ไปไม่รอดแล้ว ก็เลยคิดไม่ถูก คิดไม่ถูกก็เลยเรียกว่า**ตายประชดป่าช้า**

คนโบราณเขาเตือนว่า**"อย่าตายประชดป่าช้า อย่าปิ้งปลาประชดแมว"**..ไม่ได้..แมวมันกินหมด...ก็

สวัสดีปีใหม่...สดชื่น-แจ่มใส-เบิกบาน
ด้วยการประพฤติธรรม

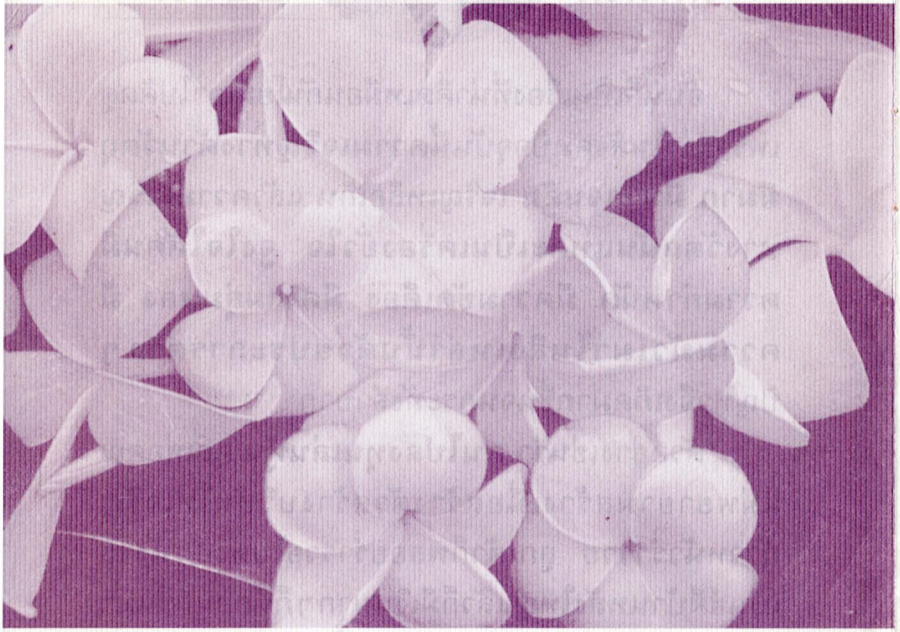

ธรรมที่ทำให้เป็นคนดี (สัปปุริสธรรม ๗)

๑. **ธัมมัญญุตา** - ความรู้จักเหตุ เช่น เหตุแห่งความสุข เหตุแห่งความทุกข์

๒. **อัตถัญญุตา** - ความรู้จักผล เช่น สุขเป็นผลแห่งเหตุนี้ ทุกข์เป็นผลแห่งเหตุนั้น

๓. **อัตตัญญุตา** - ความรู้จักตน รู้ว่าโดยฐานะ ภาวะ เพศ กำลัง ความรู้ ความสามารถ ความถนัด และคุณธรรม บัดนี้เท่าไร อย่างไร แล้วประพฤติให้เหมาะสม

๔. **มัตตัญญุตา** - ความรู้จักประมาณในการบริโภค การใช้จ่ายโภคทรัพย์

๕. **กาลัญญุตา** - ความรู้จักกาลเวลาในอันประกอบกิจนั้นๆ

๖. **ปริสัญญุตา** - ความรู้จักประชุมชน รู้กิริยาที่ประพฤติต่อประชุมชนนั้นๆ

๗. **ปุคคลปโรปรัญญุตา** - ความรู้จักบุคคล ว่าเป็นคนดีควรคบ เป็นคนไม่ดีไม่ควรคบ

เลยลำบาก เลยไปตายในสำนักงานขายหุ้น ยิงตัวตาย แกประท้วงว่า**ทำไมทำหุ้นให้ตกอย่างนี้ ก็ยิงตัวตาย เพราะว่าไม่สมหวังดังใจเพราะลงทุนไปมาก หมดเนื้อหมดตัว** เล่นหุ้นจนหมดก็เลยยิงตัวตาย

คนตายเพราะเล่นหุ้นก็มีหลายคนแล้วแต่ไม่เป็นข่าวเพราะตายที่บ้าน คนนี้แกไปตายในสำนักขายหุ้นเลย ยิงตัวตาย..โด่งดัง

อย่างนี้เรียกว่า**ต้องการอะไร ไม่ได้สมหวังก็เป็นทุกข์** ที่เราสวดมนต์ทุกวันว่า **ต้องการสิ่งใดไม่ได้สิ่งนั้นก็เป็นทุกข์...อยู่ร่วมกับคนที่เราไม่ชอบก็เป็นทุกข์... พลัดพรากจากสิ่งที่เรารักเราชอบใจก็เป็นทุกข์**...ทุกข์ทั้งนั้น โยมท่องบ่อยๆ สวดมนต์ก็นั่งคิดจริงหรือไม่ **พระพุทธเจ้าว่าจริงหรือไม่ พลัดพรากจากของรักชอบใจเป็นทุกข์จริงหรือไม่**

ถ้าเรามีเครื่องเพชรอยู่ชุดหนึ่ง แล้วขโมยมันขึ้นมายกไป รู้สึกอย่างไร ดูที่ตัวรู้สึกอย่างไร...**เครื่องเพชรหายรู้สึกอย่างไร ถ้าได้คืนมารู้สึกอย่างไร จิตมันเปลี่ยนไปตามวัตถุนิยม** พอหายก็กลุ้มใจ ถ้าได้มาก็สุขใจ แต่ก็สุขไม่เท่าไร...

เวลาซื้อสายสร้อยประดับเพชรมาก็แขวนแล้วก็นั่งดูนั่งชมสบายใจ สวมแหวนยกมือดูก็สบายใจ..นี่ก็เพชรนั่นก็เพชร ตุ้มหูก็เพชร ตุ้มหูดูไม่เห็นต้องไปยืนที่กระจก..ตะแคงขวาตะแคงซ้ายดูไอ้ที่มันห้อยอยู่ที่หู หูอยู่เรียบร้อยมันไม่รุงรังก็ไปแขวนเข้าให้รุงรังหนักหูหน่อย **แขวนไว้แล้วก็ดูแล้วก็สบายใจ** เขามีงานที่ไหนก็เดินไปเหมือนตู้เพชรเคลื่อนที่ ตู้ทองเคลื่อนที่..เดินไป..ได้ไปอวดเขาในงาน **พอได้แต่งไปอวดแล้วก็สบายใจ ฉันเก่งกว่าใคร ๆ ฉันสวยกว่าใคร ๆ ฉันรวยกว่าใคร ๆ** ชอบถูกหลอก..หลอกให้สบายใจ เพลิดเพลินใจอยู่

เอ้า..กลับบ้าน พอกลับบ้าน นั่งรถมาถึงประตูเขาใส่กลอนไว้ ไม่มีรีโมทคอนโทรล ชี้ได้เปิดได้.. นี่ไม่มี..ต้องบีบแตร..ก็มีคนโผล่ออกมาสองคนสวมปิดหน้าเป็นไอ้โม่งเคาะกระจก..ไม่ใช่เคาะเฉยๆ เอา ๑๑ ม.ม. มาอวด..**เปิดหน่อย ๆ**.. พอเปิดแล้ว **เอ้า!..ถอดมา ๆ** จี้เข้าไปถอด **เสียดาย..ถอดด้วยความเสียใจ แต่มันกลัวตายมากกว่า เลยก็ต้องถอดให้มันไป** มันก็ขึ้นรถมอเตอร์ไซค์ไป ตัวก็เข้าบ้าน..**ไม่พูดกับใครแล้ว**

คนใช้เข้าหน้าก็ไม่ติด ใครเข้าหน้าก็ไม่ติด **โมโหโทโส ดุคนนั้นว่าคนนี้ คืนนั้นนอนไม่หลับทั้งคืน** พลิกไปพลิกมายกมือขึ้นดู..มันหาย.. แค้นอกแค้นใจเป็นทุกข์

อย่างนี้แหละเขาเรียกว่า**เป็นทุกข์เพราะมี เป็นทุกข์เพราะได้มา** ได้มาแล้วเกิดเป็นทุกข์ **มีก็เกิดความทุกข์ มียศเกิดความทุกข์ มีอำนาจเกิดเป็นทุกข์ มีเงินมีทองก็เกิดเป็นทุกข์ ทุกข์ทั้งนั้นเพราะเราไม่รู้จักพิจารณา ไม่ได้ใช้ปัญญาพิจารณาในสิ่งนั้น ๆ**

แต่ถ้าเราทำตาม**หลักคำสอนของพระพุทธเจ้า** พระองค์สอนว่าอย่างไร ท่านเรียกว่า"**โลกธรรม**"

โลกธรรมนี้มี ๘ อย่าง ฝ่ายดี ๔ ฝ่ายไม่ดี ๔ **มีลาภ–มียศ–มีสรรเสริญ–มีความสุข** นี่ฝ่ายดีเขาเรียกว่า"**อิฏฐารมณ์**" คือฝ่ายที่พอใจชื่นใจ **เสื่อมลาภ–เสื่อมยศ–นินทา–ทุกข์** นี่ฝ่ายไม่ดี เรียกว่า"**อนิฏฐารมณ์**" คือฝ่ายที่ไม่พอใจเสียใจ

อยู่ในโลกมันก็ถูกโลกธรรมครอบงำ บางครั้งก็**ได้ลาภ** บางครั้งก็**เสื่อมลาภ** บางครั้ง**ได้ยศ** แล้วก็**เสื่อมยศ ได้สุขได้ทุกข์ นินทาสรรเสริญ** มันมีอยู่ทั้งนั้นแหละ โยมทุกคนได้รับสิ่งเหล่านี้อยู่ ทำไมไม่

สวัสดีปีใหม่...สดชื่น-แจ่มใส-เบิกบาน
ด้วยการประพฤติธรรม

ทางอันประเสริฐ (อริยมรรคมีองค์ ๘)

๑. **สัมมาทิฏฐิ** - เห็นชอบ ได้แก่ ความรู้อริยสัจจ์ ๔ หรือเห็นไตรลักษณ์
หรือรู้กุศลและอกุศลมูล หรือเห็นปฏิจจสมุปบาท

๒. **สัมมาสังกัปปะ** - ดำริชอบ ได้แก่ ดำริออกจากกาม ไม่พยาบาท ไม่เบียดเบียน

๓. **สัมมาวาจา** - เจรจาชอบ ได้แก่ วจีสุจริต ๔ คือเว้นจากพูดเท็จ หยาบ ส่อเสียด เพ้อเ

๔. **สัมมากัมมันตะ** - กระทำชอบ ได้แก่ กายสุจริต ๓
คือเว้นจากการฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกาม

๕. **สัมมาอาชีวะ** - เลี้ยงชีพชอบ ได้แก่ เว้นมิจฉาชีพ ประกอบสัมมาชีพ

๖. **สัมมาวายามะ** - พยายามชอบ ได้แก่ เพียรระวังบาป ละบาป สร้างบุญ รักษาบุญ

๗. **สัมมาสติ** - ระลึกชอบ ได้แก่ ระลึกในสติปัฏฐาน ๔

๘. **สัมมาสมาธิ** - ตั้งจิตมั่นชอบ ได้แก่ เจริญฌานทั้ง ๔

ศึกษาว่า **เราได้อะไรมาบ้างแล้ว ตั้งแต่เกิดมามีชีวิตอยู่ในโลก แล้วไอ้สิ่งที่ได้นั้นมันอยู่กับเราหรือเปล่า** เวลานี้มันหายไปไหน

เราถามตัวเอง..ได้**เงิน**มาก้อนหนึ่ง แล้วสิ่งนั้นมันอยู่กับเราหรือเปล่า เวลานี้..มันหายไปแล้ว หรือว่าเราได้อย่างอื่นเช่นว่า มี**ลูกหญิงชาย** ลูกหญิงชายน้นจากเราไปแล้ว ได้**สามี** สามีตายไปแล้ว ได้**ภรรยา** ภรรยาตายไปแล้ว ได้**ยศ** ได้**เป็นใหญ่เป็นโต** มี**วาสนา**แล้วก็หมดไปแล้ว

เขานินทาบ้างเขาชมบ้าง ปนกันไปอย่างนี้ **เราจะไปยินดีทำไม ยินร้ายทำไม เราควรจะทำใจเป็นกลาง** เช่นเราได้..ก็รีบบอกตัวเองว่า **วันนี้ฉันได้สิ่งนี้** แต่พระท่านสอนว่า**มันไม่เที่ยง มันมีความเปลี่ยนแปลง สิ่งนี้อาจจะจากไปจากฉันเมื่อใดก็ได้**

คิดไว้ล่วงหน้า แล้วพอถึงเวลามันจากไปจริงๆ **เราก็ไม่ถูกโจมตีด้วยสิ่งนั้นมากเกินไป** ตั้งตัวได้ เพราะเราคิดไว้ก่อนว่า **ฉันได้สิ่งนี้มา แต่สิ่งนี้มันไม่เที่ยง มันอาจจะแตก จะหัก จะหาย ขโมยเอาไปเมื่อไหร่ก็ได้** แล้วต่อมามันก็เป็นอย่างนั้น คือมันเกิด

อะไรขึ้นทำให้เราต้องสูญเสียไป เราก็ไม่ต้องเป็นทุกข์มากเกินไป เพราะคิดไปล่วงหน้าแล้ว แล้วพอมันเกิดขึ้นจริงๆ เราก็พูดได้ว่า..**ฉันว่าแล้ว ว่ามันจะเป็นอย่างนั้น แล้วมันก็เป็นเหมือนกับที่ฉันคิดไว้**.. เราก็สบายใจ **รู้ทันรู้เท่ามันก็สบายใจ** ได้ลาภสูญลาภ ได้ยศเสื่อมยศ ได้สรรเสริญได้นินทา ก็นึกว่า**นินทากับสรรเสริญมันก็อันเดียวกัน** ถ้าเขาชมเราก็เรียกว่า**สรรเสริญ** ถ้าเขาติก็เรียกว่า**นินทา**

คนเราที่จะอยู่โดยไม่มีใครชม ไม่มีใครตินั้นไม่ได้ อย่าว่าแต่คนธรรมดาเลย แม้องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็มีคนนินทา มีคนว่าร้าย

มีคนไปด่าพระองค์ บางทีด่ารุนแรง ไปด่าว่าเป็นอูฐ เป็นลา เป็นนั่นเป็นนี่ พระองค์ก็ทรงนั่งเฉยๆ ทนให้เขาด่าจนเหนื่อย จนเขาหยุดด่า พอหยุดด่าแล้วท่านก็ถามว่า..**นี่ท่านพูดกับเรามากมายอย่างนั้น ท่านรู้ไหม ไอ้สิ่งที่ท่านพูดนั้นคืออะไร ท่านว่าเราเป็นคนเลว ท่านรู้ไหมว่าความเลวเป็นอย่างไร**.. คนนั้นก็บอกว่า..**ไม่รู้**

เอ้า!..ฟัง..ถ้าอย่างนั้นฟัง ฉันจะเล่าให้ฟัง เลย

เทศน์ให้ฟัง พอเทศน์ให้ฟังคนนั้นรู้สึกตัวว่า..**ไม่ได้ความแล้ว เรามาด่าคนที่ไม่ควรด่า มาว่าคนที่เราไม่ควรจะว่า เรานี่มันเลวร้ายเต็มที** เข้าไปกราบแทบเท้าขอโทษ พระองค์ก็ไม่ว่าอะไร เรื่องมันเป็นอย่างนั้น ก็มีอยู่

เพราะฉะนั้นเวลาใครมาชมเราก็อย่าเพลินอย่าหลงไปกับคำชม บางทีต้องเสียสตางค์เพราะคำชม อยู่ดีๆ คนมาชม ต้องนึกให้ดี..มันต้องมีแผนอะไรสักอย่าง **มาชมเราทำไม มันจะเอาอะไร มันวางแผนขอตังค์จากเราหรือว่าเอาอะไรมาล่อขายให้เรา** ชมเราให้เพลิน..ลืมตัว ก็ถูกหลอกทำให้เสียหาย

เมื่อวานไปปักษ์ใต้มา พระเล่าให้ฟังว่า**สองวัดถูกหลอก** คือมีคนแต่งตัวแบบข้าราชการ ท่าทางเรียบร้อย รู้เรื่องดี เข้าไปถึงบอกว่า **โอ้..วัดท่านนี่ดูเจริญก้าวหน้าขึ้น ทางราชการเห็นว่าท่านตั้งใจพัฒนา ปีนี้จะให้งบประมาณมาช่วยสักห้าแสน** เอาเอกสารมาให้ดู..**นึ่งบประมาณตกมาแล้วละ..ห้าแสน** จะให้เงินห้าแสน พูดไปพูดมาก็**ขอยืมเงินท่านสี่แสน** สมภารเมาแล้ว เมาคำชม...**เขาจะให้ห้า เอา**

สวัสดีปีใหม่...สดชื่น-แจ่มใส-เบิกบาน
ด้วยการประพฤติธรรม

ที่ตั้งแห่งการทำบุญ (บุญกิริยาวัตถุ ๑๐)

๑. ทานมัย	- ทำบุญด้วยการให้ปันสิ่งของ
๒. สีลมัย	- ทำบุญด้วยการรักษาศีลหรือประพฤติดี
๓. ภาวนามัย	- ทำบุญด้วยการเจริญภาวนา คือฝึกอบรมจิตใจ
๔. อปจายนมัย	- ทำบุญด้วยการประพฤติอ่อนน้อม
๕. เวยยาวัจจมัย	- ทำบุญด้วยการช่วยขวนขวายรับใช้
๖. ปัตติทานมัย	- ทำบุญด้วยการเฉลี่ยส่วนแห่งความดีให้แก่ผู้อื่น
๗. ปัตตานุโมทนามัย	- ทำบุญด้วยการยินดีในความดีของผู้อื่น
๘. ธัมมัสสวนมัย	- ทำบุญด้วยการฟังธรรมศึกษาหาความรู้
๙. ธัมมเทสนามัย	- ทำบุญด้วยการสั่งสอนธรรมให้ความรู้
๑๐. ทิฏฐุชุกัมม์	- ทำบุญด้วยการทำความเห็นให้ตรง

ไปสี่ไม่เป็นไร เพราะได้มาตั้งห้า...เขาบอกว่าจะเอามาถวายทีหลัง เงินที่ยืมนี่จะเอามาถวายทีหลัง ก็เลยให้ไป ให้ไปก็เหมือนกับจมน้ำป๋อมหายไปเลย **นี่ขาดทุนเพราะว่าไปหลงคำชม** คนอยู่ดีๆ มาชมเรานี่เราต้องดูว่า **ไอ้นี่มีแผนอะไรสักอย่าง**

แต่ว่า**สมภารวัดหนึ่งฉลาด** ไอ้นั่นเข้ามาถึงก็แต่งตัวเป็นทหารเป็นนายพลโท..ทหารปลอม มาถึงก็พูดอย่างนั้นอย่างนี่ แต่สมภารแกมีวิทยุมือถือ แล้วความจริงมันเสียใช้ไม่ได้แล้วแต่ท่านยกขึ้นว่า..**ฮัลโล ๆ อยู่ที่ไหน เขาบอกว่ามาจากกรมทหารเรอะ ท่านนายพลอยู่ไหม อ้อ!อยู่รึ อยู่ขอเชิญมาที่วัดหน่อย เพราะว่าคนชั้นนายพลจะมาทำบุญ ให้มาช่วยรับหน่อย มาเดี๋ยวนี้นะ เจริญพร..**

แกสร้างเรื่องขึ้นเอง อย่างนี้ไม่ใช่มุสา เขาเรียกว่า **รู้จักพูดเอาตัวรอด** ไอ้คนนั้นได้ยินว่า นายพลจะมา เลยบอกว่า **เอาละครับผมมีธุระไปที่อื่นก่อน** เลยไปเลย ความจริงแล้วไม่มีนายพลที่ไหน แกว่าเอาเอง ไอ้โทรศัพท์มือถือนั่นมันก็เสียแล้ว..ใช้ไม่ได้ แต่แกพูดโต้ตอบเอาเอง ไอ้นั่นตกใจไปเลย ไปเจอพระมี

สติ มีปัญญาเข้า เลยต้มไม่ได้

คนที่ถูกต้มนี่มักจะหลง เขาชมอย่างนั้นอย่างนี้ บางทีแหม..ลักษณะของคุณนายนี่ โหงวเฮ้งดีมาก มีลักษณะของคนร่ำรวย มีความสุขอย่างนั้นอย่างนี้..ชม.. ลืมไป ประเดี๋ยวก็ถูกหลอกเอาไปเฉยๆ อย่างนี้ก็มี

เพราะฉะนั้น**อย่าไปหวั่นไหวกับคำชม แล้วก็อย่าไปหวั่นไหวกับคำติของใครๆ ใครจะมาติมาชมเรา ก็นึกว่าธรรมดา** คนเรามันก็อย่างนั้น ติก็อย่างนั้น เราไม่หวั่นไหว **เขาว่าเราดี เราไม่ได้ดีตามเขาว่า**ก็มี **เขาว่าเราชั่วเราไม่ได้ชั่วตามเขาว่า**ก็มี พิจารณาให้ดีแล้วจะไม่เสียทีใคร

ไอ้พวกต้มมนุษย์นี่วางแผนดี มันหาวิธีการต้มเอาบ่อยๆ ทำให้เกิดการเสียหาย ต้อง**ใช้ปัญญาเป็นเครื่องพิจารณา** ใครเข้ามาต้องคิดดูว่า ไอ้นี่จะมาอย่างไร จะมาดีหรือจะมาร้าย **ต้องมีสติมีปัญญาควบคุมตัวเอง แล้วก็โต้ตอบกับคนนั้นด้วยสติปัญญา จะไม่ถูกหลอกถูกต้มเป็นอันขาด** นี่เป็นเรื่องสำคัญ

ความสุขในชีวิตประจำวันของคนเรานั้น สร้างขึ้นมาได้ด้วยการพิจารณาสิ่งทั้งหลาย ให้รู้

ตามสภาพที่เป็นจริง อย่าไปหลงใหลในสิ่งปรุงแต่งอันเป็น**มายา**ไม่ใช่ของแท้ เราต้องรู้ว่าสิ่งนั้นคืออะไร เนื้อแท้เป็นอย่างไร **ถ้าเราเข้าใจถูกต้องเราก็จะไม่ถูกหลอก ไม่ถูกต้ม** เพราะเราเข้าใจเรื่องนั้น

อารมณ์ที่เกิดขึ้นในใจเราก็เหมือนกัน ให้พิจารณาว่า**สิ่งนี้เกิดขึ้นแล้ว แต่มันไม่เที่ยง มันมีความเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา** ประเดี๋ยวมันก็ต้องเปลี่ยนเป็นอย่างอื่น เราอย่าไปยึดไปถือมันเลย อย่าไปติดในสิ่งที่เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป **ให้รู้เท่าทันด้วยปัญญา** อย่างนี้เราก็จะอยู่อย่างสบาย

เกิดมาชาติหนึ่ง ต้องพิจารณาสิ่งทั้งหลายให้รู้ชัดตามสภาพที่เป็นจริง แล้วอยู่โดยไม่หลงใหล ไม่มัวเมาในสิ่งเหล่านั้น แต่อยู่ด้วยปัญญา ด้วยความรู้ความเข้าใจถูกต้อง

อะไรๆ ในโลกนี้มันก็ขึ้นอยู่กับ**ความไม่เที่ยง ความเป็นทุกข์ ความเป็นอนัตตา**ทั้งนั้น ไม่มีอะไรอื่น เราพิจารณาอย่างนั้น แล้ว**จะไม่หลงใหลไม่มัวเมา ไม่ถูกครอบงำด้วยสิ่งนั้น** เราก็เบาใจโปร่งใจ มีความสุขในชีวิตประจำวัน

ดังนั้นในชีวิตของเรา โดยเฉพาะใน**ปีใหม่**นี้ ขอให้ทุกคนได้คิดได้นึกด้วยสติปัญญา**อยู่อย่างคนฉลาด อย่าอยู่อย่างคนโง่คนเขลา อยู่ด้วยธรรมะของพระพุทธเจ้า อย่าอยู่ด้วยวัตถุ** ให้เอาวัตถุเป็นบ่าว อย่าเอาวัตถุมาเป็นนาย เพราะถ้าวัตถุเป็นนายเรา มันบังคับเราอย่างนั้นอย่างนี้ เราก็ตกเป็นทาสของมัน ถูกวัตถุปั่นหัวตามชอบใจ ขึ้นบ้างลงบ้าง ดีบ้างชั่วบ้าง สุขทุกข์ปนกันไปไม่รู้จักจบไม่รู้จักสิ้น

แต่ถ้าเราถือ**หลักของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นทุกสิ่งชัดตามสภาพที่เป็นจริง** เหมือนบทสวดมนต์ที่เราสวดทุกเช้าวันอาทิตย์ เอาไปคิดพิจารณา ก็จะเข้าใจสิ่งนั้นถูกต้อง แล้ว**เราก็จะอยู่ด้วยความเป็นปกติ คือไม่ยินดีไม่ยินร้าย ในเรื่องอะไรที่เกิดขึ้น** เพราะเรารู้ว่าสิ่งนั้นคืออะไร ก็**วางใจเป็นกลางได้โดยปกติ** ได้รับความสุขที่แท้จริง

ความสุขที่แท้จริง เกิดจากการกระทำของตนเอง ไม่ใช่เกิดจากที่คนอื่นให้ จึงขอให้ท่านทั้งหลายปฏิบัติตนเพื่อให้ได้**ความสุขที่แท้จริง** ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า จงทั่วกันทุกท่านทุกคน เทอญ

สวัสดีปีใหม่...สดชื่น-แจ่มใส-เบิกบาน
ด้วยการประพฤติธรรม

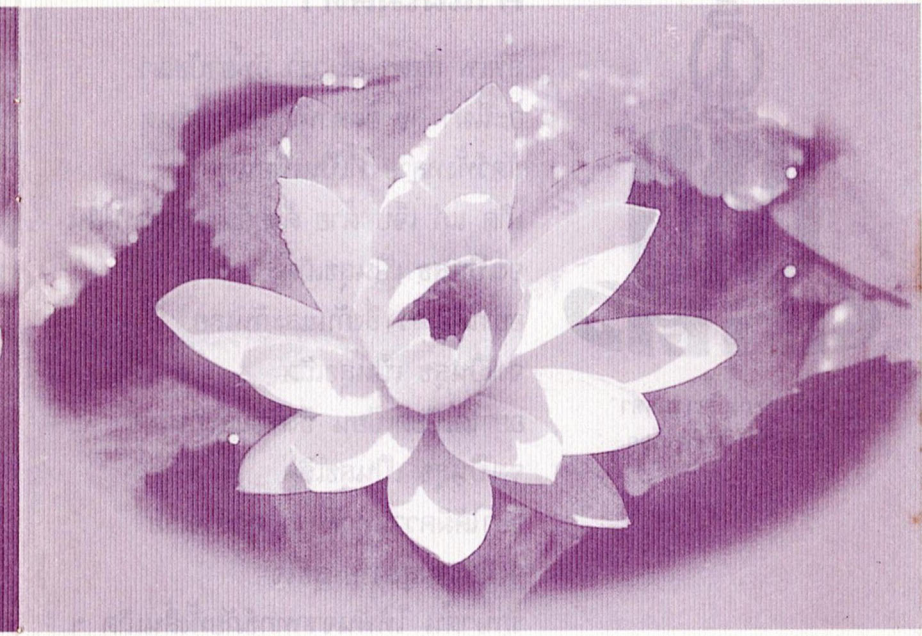

❑ ขออวยพร วอนอ้าง คุณพระพุทธ
ได้ปกป้อง ผองมนุษย์ โศกกษัย
❑ ขออ้างคุณ พระธรรม อันอำไพ
ช่วยคุ้มสัตว์ ทั่วไป ไร้โรคา
❑ ขออวยพร วอนอ้าง คุณพระสงฆ์
ช่วยธำรง สุขสันต์ กันทั่วหน้า
❑ ข้าร่ำร้อง ลำนำ พร่ำภาวนา
ทั่วโลกา สิ้นทุกข์ ผาสุกเอย ฯ

พุทธทาสภิกขุ

" โลโก ปตฺถมฺภิกา เมตฺตา "
เมตตาธรรมค้ำจุนโลก

คำแผ่เมตตา

สัพเพ สัตตา อะเวรา อัพ์ยาปัชฌา
อะนีฆา สุขี อัตตานัง ปะริหะรันตุ
สัตว์ทั้งหลาย ที่เป็นเพื่อนทุกข์
เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น
จงเป็นสุข เป็นสุขเถิด
อย่าได้มีเวร ซึ่งกันและกันเลย
จงเป็นสุข เป็นสุขเถิด
อย่าได้เบียดเบียน ซึ่งกันและกันเลย
จงเป็นสุข เป็นสุขเถิด
อย่าได้มีความทุกข์กาย ทุกข์ใจเลย
จงมีความสุขกาย สุขใจ
รักษาตน ให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด ฯ

หนังสือ ส.ค.ส.๒๕๓๙

จัดพิมพ์โดย **ศูนย์สืบอายุพระพุทธศาสนา วัดชลประทานรังสฤษฎ์**
อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี โทร.๕๘๔-๑๘๕๕,๕๘๓-๔๒๔๓

เรียงพิมพ์-ออกแบบ-จัดรูปเล่ม : **ฝ่ายคอมพิวเตอร์ ศูนย์สืบอายุพระพุทธศาสนา**
พิมพ์ที่ **บริษัท พิมพ์ดี จำกัด** โทร.๘๐๓-๒๖๙๔-๗
บริษัท เอส.อาร์.พริ้นติ้ง จำกัด โทร.๕๘๔-๒๒๔๑,๕๘๓-๙๐๐๑

ปก : ภาพดอกไม้ โดย **พระมหาดุทธิ์ ถิรจิตฺโต**
ภาพหลวงพ่อปัญญานันทะ โดย **พระมานะ ธมฺมรโต**

หนังสือ

ทุ่งทิวลิปที่ดอกไม้ดูงาม
ดอกไม้ดอกวรรณไม้ดูงาม
ดอกไม้ดอกไม้ดูงามไม้ดูงาม
ดอกไม้ดอกไม้ดูงามไม้ดูงาม

ดอกไม้ไทย : ดอกไม้ดอกไม้ดูงามไม้ดูงาม